

1

Didingas kruizinis laineris „Karalienė Šarlotė“ ruošėsi išplaukti į pirmąją savo kelionę iš Hadsono upės, kur buvo prisišvartavęs. Pasak pažadų, prabangos įsikūnijimas, jis buvo lyginamas su pirmąja „Karaliene Marija“* ir net su „Titaniku“ – prabangiausiais laivais prieš šimtą metų.

Keleiviai vienas paskui kitą vorele sulipo į laivą, užsiregistravo ir buvo pakviesti į didįjį holą. Ten juos pasitiko šampano siūlantys padavėjai baltomis pirštinėmis. Įlipus paskutiniam svečiui, kapitonas Ferfaksas pasakė sveikinimo kalbą.

– Pažadame jums maloniausią kelionę, kurią kada nors esate turėję ar dar turėsite, – tarė jis. Britiškas akcentas suteikė jo žodžiams dar daugiau žavesio. – Pamatysite, kad jūsų liukso klasės kajutės apstatytos laikantis šlovingų tradicijų, būdingų minėtiems didingiausiems praėjusių laikų okeaniniams laineriams. „Karalienė Šarlotė“ buvo suprojektuota lygiai šimtui svečių. Aštuoniasdešimt penki mūsų įgulos nariai pasiryžę jums tarnauti visais įmanomais būdais. Pramogos prilygs Brodvėjui, Karnegio salei ir „Metropolitan“ operai. Galėsite pasirinkti iš plataus paskaitų rato. Tarp jas skaitančiųjų bus įžymūs rašytojai, buvę diplomatai, Šekspyro kūrybos ir gemologijos ekspertai. Valgius, naudodami tiesiai iš gamintojų gautus produktus,

---

* Daugiausia po Šiaurės Atlantą 1936–1967 m. plaukiojęs kruizinis laineris. (Čia ir toliau pastabos vertėjo.)

ruoš geriausi viso pasaulio virėjai. Mes žinome, kad plaukdami į kruizą žmonės ištrokšta. Siekiant palengvinti jų dalią, įvyks nemažai vyno degustacijų, jas ves garsūs vynų žinovai. Laikantis kruizo dvasios, vieną dieną išgirsite paskaitą, pagrįstą prieš šimtą metų gyvenusios legendinės visuomenės papročių žinovės Emilės Post knyga. Paskaitoje bus nušviestos žavingos praeities manieros. Tai tik viena kita iš gausybės veiklų, kuriose galėsite dalyvauti.

Pabaigai: valgiaraščiai sudaryti iš geriausių pasaulio virėjų receptų. Dabar dar kartą sveikinu jus atvykus į naujuosius jūsų namus ateinančias šešias dienas.

O dabar norėčiau pristatyti Gregorį Morisoną, „Karalienės Šarlotės“ savininką. Tai jis sumanė, kad šis laivas bus tobulas kiekviena smulkmena, – štai kodėl ši kelionė taps maloniausia, kokią kada nors turėsite.

Į priekį žengė Gregoris Morisonas, apkūnus rausvaveidis vyras sidabriniais plaukais.

– Noriu pasveikinti jus visus, esančius šiame laive. Šiandien išsipildo tai, ko prieš daugiau negu penkiasdešimt metų ėmė trokšti vienas mažas berniukas. Stovėdavau šalia savo tėvo, vilkiko kapitono, kai jis tempdavo prabangiausių to meto kruizinius laivus į Niujorko uostą ir iš jo. Tiesą sakant, kol mano tėvas žvelgdavo į priekį, ten, kur link mes plaukdavome, aš žiūrėdavau atgal ir su nuostaba stebėdavau išpūdingus kruizinius laivus, kuriais žavėjau prieš šitiek metų. „Karalienė Šarlotė“ su visa savo didybe yra tikrove virtusi svajonė, kurią išdrįsau regėti mintyse. Nesvarbu, ar būsite su mumis penkias dienas kelionėje iki Sautamptono, ar visas devyniasdešimt kelionėje aplink pasaulį, tikiuosi, kad ši diena ženklins pradžią potyrio, kurio niekad neužmiršite.

Pakėlęs taurę jis tarė:

– Pakelti inkarą!

Pasigirdo skysti plojimai, tada žmonės pasisuko į kitus arčiausiai stovinčius keleivius ir ėmė šnekučiuotis. Keturiasdešimt penktas vestuvių metines švenčiantys Alvira ir Vilis Mijanai mėgavosi jiems nusišypsojusia didžiule sėkme. Prieš jiedviem laimint loterijoje, ji valydavo namus, o jis taisydavo užsikimšusius klozetus ir trūkusius vamzdžius.

Trisdešimt ketverių metų Tedas Kavano paėmė nuo padėklo šampano taurę ir apsidairė. Kai kuriuos žmones laive pažino: bendrovių „General Electric“ ir „Goldman Sachs“ valdybų pirmininkus, keletą garsiausių Holivudo porų.

Šalia išgirdo klausiant:

– Ar kartais nesate ambasadoriaus Marko Kavano giminaitis? Jūs stulbinamai į jį panašus.

– Taip, esu, – nusišypsojo Tedas. – Aš jo sūnus.

– Žinojau, kad neklystu. Leiskite prisistatyti. Esu Čarlzas Čilingsvertas.

Tedas atpažino dabar jau į pensiją išėjusio ambasadoriaus Prancūzijoje pavardę.

– Mudu su jūsų tėvu būdami jauni kartu dirbome atašė, – tarė Čilingsvertas. – Visos ambasados merginos buvo įsimylėjusios jūsų tėvą. Aš jam sakydavau, kad niekas nenusipelno būti toks išvaizdus. Kiek prisimenu, jis tarnavo JAV ambasadoriumi Egipte valdant dviem prezidentams, paskui Didžiosios Britanijos ambasadoriumi.

– Tikrai taip, – patvirtino Tedas. – Mano tėvas žavėjosi Egiptu ir aš jaučiu tą pačią aistrą. Augdamas ten praleidau daug metų. Paskui, jam tapus ambasadoriumi Didžiojoje Britanijoje, mes persikėlėme į Londoną.

– Nuėjote jo pėdomis?

– Ne, esu advokatas, bet didelę savo praktikos dalį skiriu atgauti senienoms ir įvairiems dirbiniams, pavogtiems iš kilmės šalies.

Jis tik nepasakė, kad konkreti priežastis, kodėl jis plaukia į šią kelionę, – susitikti su ledi Emile Heivud ir prikalbinti ją grąžinti

garsųj Kleopatros smaragdų vėrinį teisėtiems jo savininkams – egiptiečiams.

Nugirdęs šį pokalbį profesorius Henris Longvertas susidomėjęs pasilenkė arčiau, kad geriau girdėtų, ir jo akys sužibo. Į laivą jis buvo pakviestas skaityti paskaitą. Jo, garsaus Šekspyro žinovo, paskaitos, per kurias jis būtinai cituodavo ištisas pas-traipas, visada džiugindavo klausytojus. Šis vidutinio sudėjimo maždaug šešiasdešimt penkerių metų vyras retėjančiais plaukais buvo geidžiamas paskaitininkas turistiniuose laivuose ir aukštosiose mokyklose.

Devonas Maiklsonas stovėjo kiek atokiau nuo kitų svečių. Jam nereikėjo ir nesinorėjo banalių pokalbių, o jie būdavo neišvengiami nepažįstamiems žmonėms susitikus pirmą kartą. Buvo panašaus amžiaus kaip profesorius Longvertas, nepasižymėjo nei dideliu ūgiu, nei nuostabiais veido bruožais.

Viena stovėjo ir dvidešimt aštuonerių metų Silija Kilbraid. Aukšta ryškiai mėlynų akių juodaplaukė nepastebėjo susižavėjimo kupinų žvilgsnių, kuriuos į ją laidė kiti keleiviai, o jeigu ir būtų pastebėjusi, būtų nekreipusi į juos dėmesio.

Pirmą kartą šioje kelionėje aplink pasaulį laivas sustos Anglijos uoste Sautamptone. Ten ji ir išlips. Kaip ir profesorius Longvertas, ji buvo pakviesta skaityti paskaitą laive. Jos, gemo-logės, paskaitų tema bus garsių brangakmenių istorija šimtmečiams bėgant.

Labiausiai susijaudinusi keleivė hole buvo išsiskyrusi penkiasdešimt šešerių metų Ana Demil iš Kanzaso valstijos. Ji laimėjo šią kelionę kaip pagrindinį bažnyčios loterijos prizą. Dažyti juodi jos plaukai ir antakiai išryškino liesą veidą ir kūną. Ji meldėsi, kad kelionė taptų proga susitikti poną Tinkamiausiąjį. „Kodėl gi ne? – klausė ji savęs. – Juk laimėjau loterijoje. Gal pagaliau šie metai man bus laimingi.“

Aštuoniasdešimt šešerių ledi Emile Heivud, garsėjančia turtais ir filantropija, rūpinosi jos pasikviesti svečiai: Brenda Martin, jos padėjėja ir kompanionė pastaruosius dvidešimt metų,

Rodžeris Pirsonas, jos finansų patarėjas ir testamentą vykdytojas, bei Rodžerio žmona Ivona.

Klausinėjama apie kruizą ledi Emilė pareiškė ketinanti pasiimti savo legendinį Kleopatros smaragdų vėrinį ir pirmą kartą viešai jį užsidėti.

Kai keleiviai ėmė skirstytis linkėdami vienas kitam geros kelionės, jie nežinojo, kad mažiausiai vienas jų Sautamptono gyvas nepasieks.

2

Užuot nuėjusi į savo kajutę, Silija Kilbraid stovėjo prie kruizinio laivo turėklų ir žiūrėjo, kaip jis plaukia pro Laisvės statulą. Laive ji praleis mažiau negu savaitę, bet tiek užteks pabėgti nuo įkyraus žiniasklaidos dėmesio suimant Stiveną per vestuvių vakarienės repeticiją, likus parai iki jų sutuoktuvių. Nejaugi tai išties nutiko vos prieš keturias savaites?

Jie daužėsi stiklais vienas į kito sveikatą, kai į privatų „21 Club“* kambarėlį įėjo FTB agentai. Fotografas viename kadre užfiksavo juodu drauge, kitame stambiu planu sužadėtuvių žiedą su penkių karatų deimantu ant jos piršto.

Gražus, sąmojingas, žavingas, Stivenas Tornas apgaule prikalbino jos draugus investuoti į jo ribotos rizikos fondą, įsteigtą vien tam, kad duotų jam naudos ir leistų prašmatniai gyventi. „Ačiū Dievui, jis buvo suimtas mums nespėjus susituokti, – pamane Silija laivui išplaukiant į Atlantą. – Bent tiek gerai.“

Gyvenime taip gausu atsitiktinumų, dingtelėjo mintis. Ne-trukus po tėvo mirties prieš dvejus metus ji dalyvavo gemologijos seminare Londone. „Karutersų juvelyrikai“ nupirkus jai lėktuvo verslo klasės bilietą, ji pirmą kartą skrido ne antra klase.

Silija sėdėjo savo vietoje skrisdama atgal į Niujorką ir gurkš-nojo vyną, kuriuo vaišino oro linijos, kai nepriekaištingai apsi-

---

* Amerikietiškos virtuvės restoranas Niujorke, įkurtas 1922 m., bet paskui daug kartų keitęs vietą. Šiuo metu jis yra Vakarų 52-os gatvės 21-ame name. Jame lankėsi beveik visi JAV prezidentai ir daugybė įžymybių.

rengęs vyras padėjo savo lagaminėlį ant lentynos virš galvų ir atsisėdo šalia.

– Stivenas Tornas, – prisistatė ištiesdamas jai ranką ir maloniai šypsodamasis.

Paaikino jai grįžtas iš konferencijos finansų klausimais. Iki lėktuvui nusileidžiant ji sutiko su juo pavakarieniauti.

Silija papurtė galvą. Kaip galėjo ji, gemologė, pastebinti menkiausia bet kurio brangakmenio trūkumą, šitaip neteisingai įvertinti žmogų? Ji giliai įkvėpė ir į plaučius susigėrė nuostabus vandenyno kvapas. „Nebegalvosiu apie Stiveną“, – pažadėjo sau. Tačiau buvo sunku užmiršti, kiek jos draugų investavo pinigų, kurių prarasti negalėjo sau leisti, nes ji supažindino juos su Stivenu. Jai teko leisti apklausiamai FTB agentų. Kažin ar jie manė, kad ji įsivėlusį į tą vagystę, nors į sumanymą ji investavo ir savo pinigų.

Ji vylėsi nepažįstanti kitų laivo keleivių, bet plačiai buvo apskelbta, kad juo plauks ledi Emilė Heivud. Ji nuolat atnešdavo papuošalų iš milžiniškos savo kolekcijos „Karutersų juvelyrikai“ Penktojoje aveniu valyti ir taisyti; ji reikalaujavo, kad Silija kiekvieną patikrintų – ar niekas nenuskelta ar neįbrėžta. Ją visados lydėdavo jos padėjėja Brenda Martin. O Vilis Mijanas, žmogus, atėjęs pirkti dovanos keturiasdešimt penktųjų vestuvių metinių proga žmonai Alvirai, jai papasakojo, kad juodu loterijoje laimėjo keturiasdešimt milijonų dolerių. Jis iškart jai patiko.

Bet, kadangi laive tokia daugybė žmonių, ji turės į valias laiko sau – nekalbant apie dvi paskaitas ir vakarą, kai ji atsakinės į keleivių klausimus. Ji keletą kartų skaitė paskaitas „Castle Line“ laivybos bendrovės laivuose. Kassyk už pramoginius renginius atsakingas bendrovės atstovas jai sakė, esą keleiviai kaip už įdomiausią paskaitininkę balsavę už ją. Vos prieš savaitę jis paskambino jai ir pakvietė pavaduoti paskutinę minutę susirgusį paskaitininką.

Pabėgti nuo kai kurių draugų užuojautos ir kitų, pinigų praradusiųjų, pagiežos buvo nelyginant dangiška malonė. „Kaip

džiaugiuosi esanti čia“, – pamanė ji, apsisukdama ir lipdama žemyn į savo kajutę.

Kaip ir kiekvienas „Karalienės Šarlotės“ lopinėlis, rafinuotai apstatyta kajutė buvo suprojektuota skiriant daug dėmesio smulkmenoms. Ją sudarė svetainė, miegamasis ir vonios kambarys. Drabužių spintos buvo erdvios – kitaip negu senesniuose laivuose, kuriais ji plaukė, kur prabangios kajutės su balkonais buvo perpus mažesnės. Durys vedė į balkoną – ji galėjo sėdėti lauke ir justi nuo vandenyno pučiančius vėjelius būdama viena.

Kilo pagunda dabar išeiti į balkoną, bet nusprendė išsikrauti daiktus ir įsikurti. Pirma jos paskaita bus rytoj po pietų, todėl ji norėjo peržiūrėti savo užrašus. Paskaita bus apie retus brangakmenius nuo senovės civilizacijų laikų.

Suskambo jos telefonas. Atsiliepusi išgirdo pažįstamą balsą – Stiveno. Prieš teismą jis buvo paleistas už užstatą.

– Silija, galiu viską paaiškinti, – pradėjo jis.

Ji nuspaudė pokalbio pabaigos mygtuką ir metė telefoną. Vos išgirdus jo balsą, ją užliejo gėdos banga. „Galiu pastebėti menkiausią bet kurio brangakmenio trūkumą“, – vėl karčiai pagalvojo ji.

Ji nurijo gumulą gerklėje ir skubriai nusišluostė iš akių ištryškusias ašaras.